

ת"פ 30920/05/12 - מדינת ישראל נגד סעיד סואעד, ח'דר סואעד

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 30920-05-12 מדינת ישראל נ' סואעד ואח'
תיק חיצוני: פמ"ח 10043/10

בפני מאשימה נגד נאשמים
כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות פלילית- מחוז חיפה
1. סעיד סואעד
2. ח'דר סואעד ע"י ב"כ עוה"ד סלאח סואעד

החלטה

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס לנאשמים עבירות תקיפת קטין חסר ישע, היזק בזדון ותקיפה סתם, עבירות לפי סעיפים 368ב(א) רישא, סעיף 452 וסעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. על פיה עובדות המפורטות בכתב האישום, הנאשם 1 הוא חתנו של הנאשם 2. המתלוננים הינם שלושה ילדים קטינים בעת ביצוע העבירה ילידי 1996, 1999 ו-2000. כל המעורבים מתגוררים ב X ושם התרחשו הדברים.
- ביום 5.10.10 בשעה 14:00 בערך המתלוננים צעדו מתחנת האוטובוס אל עבר ביתם הגיע הנאשם 1 למקום עם רכבו יצא מן הרכב, דחף את המתלונן 1 על הרצפה וקרע חולצתו. לאחר מכן ניגש למתלוננת 2 ותפס את חולצתה, קרע אותה ובעט בישבנה. במקביל הגיע למקום נאשם 2, ניגש אל הנאשם 3, סטר לו, בעט ברגלו וקרע לו את חולצתו.
- כתוצאה מן האירועים המפורטים נגרמו למתלונן 1 סימני חבלה שטחיים בצוואר ורגישות ולמתלונן 3 נגרמו שפשוף ורגישות בבית השחי.
3. נשמעו ראיות הצדדים והצדדים סיכמו טענותיהם. לאחר מכן קבעתי כי מצאתי כי הנאשמים אשמים במיוחס להם. להלן נימוקי.
4. מטעם המאשימה העידו אביהם של הקטינים ושלושת הקטינים, כמו כן שוטרים שהיו מעורבים בארוע. הוגשו חקירות שלושת הקטינים במשטרה והמזכרים והדוחות שערכו השוטרים. כמו כן הוגשו תעודות רפואיות ותמונות הקטינים כפי שצולמו ביום הארוע.

5. הנאשמים ניהלו פרשת הגנה. שני הנאשמים העידו, כמו כן העיד בנו של הנאשם 1 וכן עד נוסף.
6. הנאשמים מכחישים את מעורבותם באירוע. נאשם 1 מרחיק עצמו מן המקום ואילו נאשם 2 טוען כי הקטינים הם אשר תקפו את בנו, הקטין, במהלך הנסיעה באוטובוס. לכשירדו וראה זאת צעק עליהם להפסיק וללכת משם.
7. בטרם בחינת טענות הצדדים וחומרי הראיות יש לסקור בקצרה את ההתפתחות בעמדת הנאשמים בתיק זה. סקירה מפורטת מצויה בהחלטתי מיום 8.1.15.
- כתב האישום הוגש במאי 2012. התנהלו מספר ישיבות בפני מותב שקדם לי בטיפול בתיק ולבסוף נקבע התיק לשמיעת ראיות. בפתח ישיבת שמיעתה ראיות אשר הייתה קבועה ליום 21.1.14, הודיע הסנגור כי מרשיו חוזרים בהם מכפירתם. נאשם 1 לא נכח במקום. הסנגור יצא וחזר והודיע לבית המשפט כי נאשם 1 מאשר את חזרתו בו מכפירתו ואת הודאתו בכתב האישום. נאשם 2 אשר נכח באולם אמר מפיו "אני מודה בעובדות כתב האישום.". לאחר הכרעתה דין הודיע הנאשם כי קיימת סולחה בין הצדדים וביקש קבלת תסקיר שירותה מבחן. נקבעה ישיבת תזכורת על מנת לאשר ההודאה על ידי נאשם 1.
- התיק הועבר לשמיעה לפני. בישיבה בפני ביקש הסנגור לדחות את הטענות לעונש נוכח העובדה כי הנאשמים לא קיבלו על עצמם אחריות בפני שירות המבחן. הסנגור טען כי הדבר נובע מאי הבנה וביקש לשלוח אותם לעריכת תסקיר משלים. לאחר דבריו ביקשתי התייחסות לש כל אחד מן הנאשמים. נאשם 1 אמר כי זה לא נכון מה שכתוב בכתב האישום וכי הוא הודה על מנת לחסוך לו זמן. נאשם 2 שב והודה בכתב האישום. בישיבה נוספת לאחר מכן הודיע הסנגור כי הנאשמים מבקשים לחזור בהם מהודאתם. כאמור, באותה חלטה אשרתי לנאשמים לחזור בהם מהודאתם, מהנימוקים המצוינים שם.
8. להתנהלות הנאשמים כמופרט לעיל, בעדר הסברים מספקים, השלכות לעניין מהימנות גרסתם. אין העובדה כי גרסתם השתנתה כאמור לאורך ההליך המשפטי וכי חזרו בהם מכפירתם לאחר תסקירים לא חיובים יכולה לעמוד כראיה בלעדית. אולם, תומכת היא בריאות הנוספות אותן אפרט להלן.
9. אוסיף עוד התייחסות בפתח דברי באשר לטענת הנאשמים כי שני הבנים הקטינים המתלוננים הם אשר תקפו את בנו של הנאשם 1 במהלך הנסיעה באוטובוס. הוכח כי אכן היה ריב בין שני הצדדים באוטובוס אודות מקומות הישיבה. איני יודעת אם הייתה אלימות או לא, זו לא הייתה המחלוקת המתבררת לפני. יחד עם זאת הייתה או אל הייתה אלימות באוטובוס, אין בדבר כדי לפתור את הנאשמים מאחריותם. יתרה מכך, מוכיח הדבר את המניע לתקיפת הקטינים על ידי אביהם וסבם.
10. בבחינת כלל העדויות בבית המשפט אין להתעלם מחלופי הזמן מאז האירועים ועד ועדות. האירועים התרחשו בחודש 5.10.10. גם אם השתתה הפרקליטות בהגשת כתב האישום משך שנתיים, אין

להתעלם מהתמשכות ההליך מאז הגשת כתב האישום ועד שמיעתה ראיות משך עוד שלוש שנים (הראיות נשמעו בשנת 2015), התמשכות המונחת על כתפי הנאשמים, כמפורט לעיל.

11. בחינת עדויות שלושת הקטינים מעלה גרסה את במהותה הינה זהה. גרסה התואמת את גרסתם בעדויותיהם במשטרה אשר ניתנו סמוך לאחר האירוע.

12. מתלונן 1 מעיד "חזרנו מבית הספר באוטובוס. אני אחי ואחותי ירדנו מהאוטובוס. סעיד הגיע עם המכונית נתן לי מכות" (פרוטוקול עמ' 29 ש' 14-15) "אחותי למדה בבי"ס אחר. היא חזרה ברגל ופגשה אותנו. היא לא נסעה אתנו באוטובוס." (פרוטוקול עמ' 29 ש' 19-20)

הוא מעיד כי "סעיד בא אלי והרביץ לי. קרע את הבגדים ופנה לאחי. הגיעה אחותי וחדר גם יצא מהבית. חדר הלך לאחותי וגם הרביץ לה. הם הביאו חבלים ואמרו אנחנו נקשור אתכם ונשאיר אתכם פה." (פרוטוקול עמ' 29 ש' 24-26). לאחר רענון זכרון הוא מוסיף כי חדר הרביץ לאחיו (פרוטוקול עמ' 30 ש' 6-22).

הודעתו של מתלונן 1 במשטרה (ת/10) אינה סותרת אלא ההפך תואמת את עדותו בבית המשפט. עוד הוא מאשר בעדותו במשטרה כי קדם לאירוע ויכוח בינו לבין בנו של הנאשם 1. הוא מכחיש כי הייתה תקיפה באוטובוס.

13. הקטינה (בגירה בעת מתן העדות בבית המשפט) העידה כי "הייתי בדרכי חזרה מבית הספר, שני האחים שלי היו ברחוב, חדר החזיק את ... (המתלונן 3), בא סעיד ומשך אותי מהחולצה שלי והרביץ לי ברגל." (פרוטוקול עמ' 35 ש' 2-3), סעיד כבר היה שם כשהיא הגיעה (פרוטוקול עמ' 35 ש' 4-5). היא מאשרת שלא ראתה את אחיה יורדים מן האוטובוס וראתה אותם רק לאחר מכן. באשר לתקיפתה על ידי סעיד היא מתארת כי קרע את חולצתה במובן זה שמשך בה ונפתחו כפתורים ובעט ברגלה. (פרוטוקול עמ' 37 ש' 12-15).

הודעתה של המתלוננת 2 במשטרה (ת/11) אינה סותרת את עדותה במשטרה אלא תומכת בה ומפרטת גם כי קיבלה בעיטה בישבן. לדבריה הסיב לתקיפה היא כי סעיד לא רוצה שהם עיברו ליד הבית. לציין כי אין מחלוקת כי כל האירוע התרחש ליד ביתו של הנאשם 2 ח'דר, סבו של הקטין שנטען כי הותקף באוטובוס.

15. אציין כי לא מצאתי כי הסנגור הצליח להוכיח כי לא הגיוני או לשלול את האפשרות כי המתלוננת אכן הגיעה לאזור תחנת האוטובוס של הסעת אחיה מבית הספר בסמוך למועד שהאוטובוס הגיע. לא הובא עד שהעיד כי הדבר אינו אפשרי. עדו יש לציין כי לא נטען כי הגיעו בדיוק באותה דקה. המתלוננת מציינת כי כאשר הגיעה הם כבר ירדו מהאוטובוס, סעיד כבר היה במקום והאירוע כבר החל.

16. המתלונן 3 העיד בבית המשפט "בחזור מבית הספר סעיד וחדר גרשו אותנו, הרביצו לנו. הגיעה

אחותי הגיעה אחותי. שאלה אותם מה אתם רוצים מהאחים שלי, הם הרביצו לה. התחילו להגיד לנו "נביא לכם חבלים". פחדנו וברחנו. (פרוטוקול עמ' 39 ש' 9-11). הוא מרפט בתשובה לשאלות כי הכל קרה מול התחנה. סעיד הרביץ לאחיו וקרע לו את הבגדים. לאחר ריענון זיכרון אישר כי סעיד אכן קרע לה את החולצה ובעט בה בזמן שחדר הרביץ לו בידיים וברגלים.

אציין כי עדותו זו שונה מעדות אחיו הטעון כי סעיד הוא אשר רביץ לו. איני מייחסת לכך משקל רב. חלוף השנים ונכוחות שני מבוגרים ושלושה ילדים ומכות, אינה מחייבת שכל אחד ידע ויזכור בדיוק מי הרביץ למי באיזה רגע. המהלך הכולל של הדברים תואם כאמור בשלושת העדויות.

עד זה מאשר את עדות אחותו כי האירוע כבר החל כאשר היא הגיעה ברגל מבית ספרה.

גם המתלונן 3 מאשר כי היה בינו לבין בנו של סעיד סכסוך קודם.

17. איני מוצאת כי עדות אביהם של המתלוננים יש בה כדי לפגוע באמינות גרסתם של המתלוננים הקטינים. שי לזכור כי אביהם הינו עד שמיעה להתרחשויות. עדותו הינה עדות ישירה לאשר סיפרו לו הילדים וכן לאשר התרחש לאחר שחזרו הביתה. אתייחס מאוחר יותר בדיון בגרסת הנאשמים לעדותו באשר לפניה למשטרה ולרופא ולסדר הזמנים.

18. בהתייחס לעדות האב, הוא אשר התקשר והזמין את המשטרה. לעניין זה יש לבחון את דו"ח הפעולה של השוטר קבלאן אכרם (ת/49 על פיו בשעה 14:55 קיבל אירוע על תקיפה בסלמה. הגיעו למקום וחברו למודיע אמד ס (אביהם של המתלוננים). האב מסר להם כי שלושת ילדיו, בציון שמות שלושת המתלוננים, בדרכם חזרה מבית הספר הותקפו על ידי הנאשמים. עוד הוא מצייין, פרט אשר חזר בעדויות המתלוננים כי הם הגיעו עם רכב. המתלוננים מפרטים בעדויותיהם כי מיש הגיע עם רכב זה סעיד וחדר אשר גר בסמוך הצטרף.

אותו שוטר רושם גם זכרון דברים "**בהמשך לטיפול באירוע...**"(ת/5). הוא מתאר את הסימנים של הפגיעה עליהם הצביעו בפניו.

19. כאמור הנאשמים בחרו להעיד והביאו גם שני עדים מטעמם.

20. סעיד, הנאשם 1 מעיד כי בזמן האירוע לא היה בבית אלא בקרבתו. אשתו התקשרה והוא חזר הביתה. אשתו ובנו מסרו לו כי שני ילדים התנפלו עליו באוטובוס. הוא לקח את אשתו ואת בנו לתחנת המשטרה. למשטרה הוא יצא בסביבות שתיים וחצי שלוש. היו אתו בנו ואשתו. רק כשהיה בתחנה והסתיימה חקירתו, שמע שיש משהו שהרביץ לילדים ושמע את שמו והזדהה (פרוטוקול עמ' 49 ש' 1-16).

21. הנאשם 2 ח'דר מוסר בעדותו בבית המשפט כי ישב בבית עם בן אחיו חוסיין במרפסת. יש לציין כי בזמן

עדותו הוא מעיין בהודעתו במשטרה (ת/13). הוא ראה את המתלוננים יחד עם נכדו יורדים מהאוטובוס ורבים. היו שם רק שני הבנים ולא הייתה אחות. הוא צעק עליהם שכל אחד ילך לבית שלו הוא היה במרחק של 10-20 מטרים מהם. 0פרוטוקול עמ' 51 ש' 30- עמ' 52 ש' 2). עוד הוא מציין כי סעיד כלל לא היה במקום 0פרוטוקול עמ' 52 ש' 23-24).

22. גרסאותיהם אלו של הנאשמים אינן מתיישבות עם עדויות שני העדים מטעמם.

23. הבן והנכד העיד. יש לזכור כי גם כן כמו המתלוננים מדובר בקטין. הוא מעיד על תקיפתו באוטובוס על ידי שני האחים המתלוננים. "הם תקפו אותי בתוך האוטובוס. כשירדנו מהאוטובוס הסבא שלי ישב על הכסא ליד ביתו, ואז צעק ואמר להם להתרחק, גירש אותם. לא תקפו, אלא ברחתי לבית של הסבא. אחרי זה סבא שלי צעק עליהם וגירש אותם הביתה. אז הגעתי לבית וביקשתי מאמא שלי להתקשר לאבא שלי אבא שלי בא ולקח אותי ברכב שלו לתחנת משגב. הגשנו תלונה.. באנו לצאת מהמשטרה והם לקחו את הסבא שלי המשטרה לקחה. נתתי עדות במשטרה. בעת החקירה אבא שלי ישב איתי." (פרוטוקול עמ' 53 שש' 27-32).

בהודעתו במשטרה מיום האירוע הוא מפרט את התקיפה שלו באוטובוס ותקיפות קודמות על ידי האחים המתלוננים. יחד עם זאת הוא מציין כי לאחר הירידה מן האוטובוס הוא הצליח לברוח. איני מוצאת כי יש סתירה מהותית בעדותו האם המשיכו לתקוף אותו בתחנה אם לאו.

בעדותו במשטרה לא סיפר כי הסבא צעק עליהם ואז הם ברחו. הוא לא מספר כלל על הסבא חדר במשטרה.

24. הנאשמים הזמינו לעדות את העד מר חוסיין מוחמד סוואעד אשר התקשה להגיע לעדות ואף הבהיר בפתח דבריו כי חויב להעיד וכי אינו מבין על מה הרעש.

על פי עדותו הוא ישב אצל עאדל סוואעד יחד עם חדר ושתו כוס קפה. "בא האוטובוס של הילדים, הילדים ירדו מהאוטובוס, רבים ויכוחים. הזקן ביקש מהם להפסיק. הזקן זה חדר. להפסיק וללכת הביתה. הכניס את הנכס שלו לבית. הם הלכו ולא קרה שום דבר. הופתעתי שאמרו לי תבוא להעיד." (פרוטוקול עמ' 59 ש' 25 - עמ' 60 ש' 2). הוא מוסיף כי הוא מכיר את הילדים. היו ויכוחים בין הילדים. הבת, המתלוננת כלל לא הגיעה למקום, הוא היה עם חדר ולא התערב. חדר ניגש אליהם ואמר להם להפסיק. הוא לקח את הנכד שלו הביתה. הם המשיכו לשתות את הקפה. (פרוטוקול עמ' 60 ש' 3-10).

25. איני מוצאת כי עדותו זו יכולה לסייע לנאשם חדר. ההפך.

ראשית, יש לציין כי שמו כלל לא הוזכר בחקירתו של חדר במשטרה. שנית גרסתו סותרת את גרסת חדר ואת גרסת הנכד באשר להתרחשות לאחר שהמתלוננים ברחו. טוענים הן חדר והן הנכד כי הוא רץ לבית הוריו ולא נכנס לבית הסב. יש לציין כי לא מדובר בבתיים צמודים.

מעבר לכל האמור לעיל העד מעיד כי חדר אמר לו כי הוא העד ראה שהוא לא עשה זום דבר והזכיר לו זאת "ש. יכול להיות שהוא הזכיר לך מה קרה? ת. כן. שהוא בא אלי להעיד. אמרתי זאת מעבר, מה קרה עכשיו. הוא אמר לי אתה זוכר. אני זוכר את המקרה כי זה מקרה חריג. דיברנו. אמר לי ראית הוא הלך להתלונן. אתה היית לא עשיתי שום דבר." 0פרוטוקול עמ' 61 ש' 11-14).

26. לכל זאת מצטרפת העובדה כי הנאשם בחר להודות בבית המשפט פעמים, פני מותבים שונים וחזר בו מהודאתו. הוא נשאל על כך בחקירתו הנגדית והסברו הוא " הבנתי שהתבלבלתי באותו הזמן. הייתי מודה, התבלבלתי ולא הבנתי את השאלה באותו הזמן. אני בטוח שהתבלבלתי. ולא הבנתי את השאלה. אולי לא הבנתי את השאלה." (פרוטוקול עמ' 53 ש' 8-9).

27. סעיד טוען כאמור כי מיד לאחר שבנו ותקף הוא רץ הביתה לאמו והתקשרו אליו. סעיד לקח אותו את אשתו למשטרה. כפי שניתן לראות, אמו של הקטין האמור, אשתו של סעיד, לא זומנה לעדות לתמוך בגרסת בעלה.

לוח הזמנים אותו מתאר מר סעיד לוקה בחסר על מנת שיוכל להוכיח טענת אליבי. מדוח הפעולה ת/4 ניתן ללמוד כי השוטרים קיבלו את ההודעה על תלונת אביהם של המתלוננים כבר בשעה 14:55. תלונתו של סעיד נגבית במשטרה בשעה 15:45, תלונת בנו בשעה 15:30. משמע אין נוכחותו במשטרה יכולה להוות אליבי למקום שהותו בשעת האירועים המתוארים.

28. סעיד טוען כי כלל לא היה במקום וכי היה בכרמיאל בסידורים שונים. אשתו כאמור לא הובאה לעדות. אין הסבר לאי הבאתה לעדות.

29. לאור כלה אמרו לעיל מאמצת אני את גרסת המתלוננים במדיה העולה על קיומו של ספק סביר ומרשיעה את הנאשמים עבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ב' אדר תשע"ז, 28 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.